

LESSVS FVNEBRIS
in obitum

Perillustris olim & Adm. Rndi Domini,

D. LVCÆ

De Lubraniec

D A B S K I

Canonici Cracouiensis,
S. R. M. Secretarij.

*Ad sepulchralem funeris luctuosi in Ecclesia
Cathedrali Cracouiensi apparatus, officio
pietatis & posthuma memoria ergo*

P E R

M. STANISLAVM ZYZNOWSKI Phil: Doct:
CONCINNATVS.

Anno Christi M. DC. LXV. III. Nonas Martij.

CRACOVIAE, apud SCHEDELIOS S. R. M. Typogr.

XVII-7518-III

Dum adhuc ordire succidit me, *Isaia 38.*

ILLVSTRI BVSET MAGNIFICIS DD

HYACINTHO
CASTELLANO BECENS I
IACOB O

DE LVBRANIEC

D A B S K I
VEXILLIFERO
DVCATVS ZATORIENSIS,

Dominis Gratosissimis Perennem Felicitatem.

*N*unc genus scriptionis accidit, quod Vobis
dedico Illustres & Magnifici Domini, uti-
nam non accidisset, hæc enim Metamorpho-
sis quæ Vobis ex improviso luctum attulit,
imò cladem intulit, nunquam cogitatio-
nem meam subiit. Quis sperâset ramum illum qui Pinum
Vestram insigniter decorabat, vehementi procella casu-
rum fuisse, scilicet Perillustr: & Adm. R. olim D. LV-
CAM D A B S K I CANONICVM CRACO-
VIEN-

VIENSEM Fratrem vestrum desideratissimum, quem
si benigna seruauissent Fata, propter dignitatem, quam
Pèrill Capitulum Cracouiense satis laudare deque eius
obitu dolere non potest, Magnum Virum Ecclesia Dei ipsa-
que Respublica in decus & gloriam Domus Vestrae ha-
buisset. Horrida res est, (imò si res est, quæ est pura pri-
uatio) ipsaq; cogitatione tristissima Mors nullius cedit
virtuti: cæca est, nescit discrimina, & latronis more quid-
quid obuium est diripit, iuxta maturos immaturosq; in-
uadit, eo solum nomine quia Mortales. In hoc nobis atro-
cem iniuriam infert quod optima quæq; rapiat, pessima
relinquat. Sed quia omnes in hanc necessitatem nascimur
ut moriamur; temperate à lachrymis Illustres Domini,
ac æterni Numinis voluntati defunctum concedite. Fa-
xint Superi ut Vobis hanc calamitatem ingenti solatio
compensent, meq; ad latiora Vobis consecranda accomo-
dent.

Illustrium & Magnificarum DD. VV.

Exorator & Seruus humilis

STANISLAUS ZYZNOWSKI;

LES-

LESSES FVNEBRIS.

Ecissent Superi ô Illustre Lumen Lvcas enim es, & fuisti, luceres in æuū inclytæ Domui Tuæ, luceres dolentissimæ Matri, Fratribus mœstissimis, percharis Amicis, qui Te omnes, velut nouam de mane lucem auidè semper intuebantur; Tu verò præpostero quodam ordine ad Hesperios & occasum abiisti. Venuistam Te adhuc dixerim ex stemmate plantam, quæ cum in peraugusto Cracouiensi Capitulo, acsi plantario quodam florentissimo, in pulcherrimo ætatis flore, fructuum præstantia clarescere cœperas, inopino quodam fato securis admota, spem & vota omnium in Te succidit. O mira lex Necessitatis, quod te vnquam ingenium comprehendere potuit? vel tibi ad ætatis, status, & dignitatis discrimen limites ponere, vel vti indiscretam rescindere? si quis rationem exigat, iubes non disputas, ita quòd nullum sit aduersus te consilium. Hæc est imbecillitas humanæ conditionis, vt cum interitutam se publi-

co æternitatis decreto nouerit, quando mi-
grandum de vita, ignoret, æstate an hyeme,
in arista vel in culmo; ea in re tangere illos
ignes cælestes, quisquis curiosus es liquefces.
Vt papiliones & minuta quædam animalcula
vespere lumen circumuolitant, nec illud cape-
re possunt imò amburuntur: sic humanus in-
tellectus luce doctrinæ illuminatus non per-
tingit ad ea, quæ lex suprema decreuit. Nec
tantopere dolendum est homini ex hac lū-
cis breui vsura, in lucem æternitatis transire.
Pauci sunt dies, quibus sine nebulis cælum
aspicimus, longè pauciores horæ, quibus sine
curis viuimus. Velim scire, quid à mundo
petant mundani? cum intelligant, quod sit im-
probis captator, dolosus impostor, callidus
veterator, blanda spe multos decipit. Si vi-
tam agimus, hæc est fallax & umbratica, ple-
na laqueis mortis; si lætitiā desideramus,
omnia dulcia breui temporis momento ama-
rescunt, & extrema gaudij luctus occupat. Si
sanitatem diuturnam præstolamur, vt simus
longæ-

longæui, plures morbos quibus affligimur, quam annos quos viuimus, numeramus. Si quietem & tranquillitatem exoptamus, propter turbam ætumnarum, quæ in dies augentur, mundus est calamitatis hospitium, taberna rixarum. Corde igitur & lachrymis prosequamur quem amisimus, sed non indigne- mur, quod scientissimus ille cultor Deus, ex hoc vasto mundi agro, hanc arborem præma- turè transferre decreuerit, quam amœnissimo beatorum paradiso inseruit, propter virtutes cælo maturas, quas hîc lugubri calamo in contestationem doloris breuibus perstringe- re affectus persuasit.

Splendorem Familiæ & gloriam Maiorum factis heroicis & virtutibus, siue per Gradiui stadium, siue per Sellas Curules à multis tem- poribus propagatam descripsere decora inge- nia, partim in peruetustis annalibus, partim in suis encomijs disertorum calami; mihi inte- rim inter luctum & dolorem commoranti re- centiorum temporum materies sufficiet. Nul-
la ætas

la ætas fuit tam sterilis, vt hoc insigne Genus
LVBRANSCIORVM, quod Pinum euulsam
propter robur validum sui Progenitoris in
Arma accepit, novos huic Regno furculos
non ederet, quos vel in Sago vel in Toga ma-
gnos recitare possis. Creuit in immensum
subsequentibus sæculis hæc arbor in suis ger-
minibus sæcunda, sicut illa in Fortunatis Insu-
lis, quæ teste Plinio in tantam altitudinem a-
scendisse fertur, vt centum quadraginta qua-
tuor pedes excederet. Sexcentos hic numera-
re possem viros, quos bellica virtus, excelsus
in arduis animus, labor indefessus, constantia
inuiicta, Regum veneratio, amor patriæ, non
modò in altum sublimauerunt, verùm etiam
Fastis immortalitatis inscripserunt. Quis non
videt hanc gloriam Maiorum relucere in his
qui supersunt excellæ virtutis Nepotibus, vt
alios præteream, Illustr. & Magnificus D. HVA-
CINTHVS DĄBSKI CASTELLANVS BECEN-
SIS & Magnificus D. IACOBVS VEXILLI-
FER Ducatus Zatoriensis, satis mihi illustre
porri.

porrigunt documentum, quibus nihil vnquam maius ac diuinius visum, quàm æternitatis famæ nomen inferere. Non aliter certam mansuræ gloriæ spem sibi promittunt, quàm si non otij dulcedine, sed vi armorum atque gestis fortium illustriores euadant. Nec mirum videri debet, quod alter, ardore virtutis non ita pridem ex Conariensi in Becensem Castellatum ascenderit, alter ardua quæuis & gloriosa attentat, vt maiorem sibi suæque profapiæ honorem adferat. Verùm si quis Illustr: & Magnifici D. Castellani Becensis dignitatem altiori mentis trutinâ perpende-rit, absque vlllo verborum lenocinio, loquetur palam meritò eundem ad Senatoriam purpuram vocatum fuisse, in quo formatos ad honestatem mores, grauitatem sine fastu, sine suspitione modestiam animi, candorem sine fuce, mentem apertam & nesciam simulandi, recognoscet: & quàm pius in Deum, religiosus in superos, quanta in amicos fide, in omnes humanitate, omnibus perspicuum est. Acces-

serat

ferat illi non parua lux experientiaē & singularis prudentiaē, dum aliquot annos Vladislao IV. Rege felicissimo, negotijs Reipublicaē intentus, statum rerum solerti ingenio perspexerit, vbi tunc ex confluxu multarum Legationum Aula Regia Orbis compendium fuit. Porro **MAGNIFICVS DOMINVS VEXILLIFER** Zatoriensis, cupiditate gloriae inflammatus ē Musis Academicis ad Martem rectā decurrit ingens virium & animi. Sustinuit pondus diei & noctis, æstus & frigoris patiens, in gelidis illis Vkraynae partibus, inedia, vigiliarum, inclementiaē cæli, periculorumque tolerantissimus, inter belli fragores & tonitrua heroicus, animum seria & alta meditantem, temperantia, constantia, fortitudine, per tot experimenta bellica firmavit. Vbi iam durissimis illis cruentæ Bellonæ adoleuisset laboribus, ad negotia Reipublicaē studium seriò applicauit. Non subtrahunt eum curæ domesticae, vel commoda priuata ab officio Boni Ciuis Patriæ, qui sicut ad expeditiones bellicas
pro

pro salute Patriæ, suæ salutis ac fortunarum
prodigus fuit; sic deinceps pro sanandis Rei-
publicæ vulneribus ac prospiciendis commo-
dis, quando necessitas postulat nullam occa-
sionem intermittit. Siue in Comitij gener-
alibus, siue in particularibus dexteritate in a-
gendo, prudentia in consilij eximius est, co-
mis, humanus & liberalis: quemadmodum &
in Commisione Generali Leopoliensi in tam
arduo negotio probauit genij ac ingenij di-
gnitatem. Inuidiam virtutis comitem habet,
sed eam inter titulos numerat, & obstrepentes
zelotyporum linguas magnitudine animi cal-
cat, atque per omnem occasionem cursum glo-
riæ peragit. Ita sanè præstat inuidiosum esse,
quàm miserabilem. Progredior iam ad Te
sed cum singultu & lachrymis illustre lumen
Perillustreis & Admodum Rñde L y c a de Lu-
braniec D a b s k i, Canonice Cracouiensis,
dabis veniam quòd longiùs à proposito di-
gressus, Illustrium Fratrum argumento lau-
dem virtutum Tuarum diutius æquo remo-

B

ratus

ratus sum. Perſimilis illi fui, qui frigoris aſperitatē calore fornacis naturæ amico, differt in moram, licet abire vrgeat neceſſitas, ſic me laus Illuſtrium Fratrum Tuorum aliquantisper præoccupauit, ne me ex abrupto horror mortis inuadat; ideo non feſtinaui in laudem virtutum Tuarum, quas in vivo ſuſpexi in mortuo vitam deſidero. Quem enim horror mortis non terret, cum ſit omnium terribilium terribiliſſima. Fingant ſibi damnati ad mortem, in ſuprema vitæ hora mentem quaſi non perturbatam, oſtentantes eandem pulchra & ſerenâ facie; reuerâ paradoxum apud me eſt, habitare ſimul mentem ſerenam, vbi manet luridæ mortis imago. O Fatum crudele, ita virtutis eius non fers lucem, cuius occaſum nemo vellet? ita nunquam perennare ſinis, quod extingui nunquam deberet. Quemadmodum Titus Veſpaſianus amor Orbis fuit appellatus, ſimiliter Perilluſtris Canonicus, propter mirabilem gratiam dono naturæ ſibi inditam, omnium oculos & animum rapie-

rapiebat, vt merito amor hominum diceretur. Quis ille est quicunque eius notitiam habuit, vt de insperato obitu dolorem in corde non sentiat; vel qui cum eo dulci fruebatur conuersatione, grauiter non ingemiscat. Maior pars hominum hac in vrbe mœrore inundat, quocunque me vertam omnes dolent, omnes celerem mortem conqueruntur. Et hæc est beatitudo hominis Christiani, post mortem ab omnibus desiderari. Statim in puero omnes propè animi opes cernebantur, qualis ac quantus Vir futurus erat, studia adolescentiæ significabant, quæ virtutis maturitas futura esset. Expedito cum summa laude, ac Præceptorum honore studiorum cursu in Vniuersitate Cracouiensi, vbi literarum ac pietatis vberriam sibi comparauerat segetem; vastus ille animus vniuersi pulchritudine captus, æmulo Vlyssis impetu, suscepit ad exteros peregrinationem Romæ aliquot annos in studio Iurisprudentiæ & aliarum scientiarum commoratus, redijt magno cum prouentu

laudis & existimationis, Germanicæ, Italicæ
linguæ peritissimus. Improbant nonnulli no-
stris Polonis exoticas terras, quòd passim cum
corruptis moribus redeant, præsumptionem,
pestem ingeniorum, quæ est primus gradus ad
stultitiam aduehunt secum; mihi verò inpiè
defuncto profectus placuit. Cælum tantum-
modo mutauerat non animum: cum mode-
stia è solo patrio disceserat, cum altiori ad-
huc reuersus non iactabat suam scientiam, sed
resumpsit animum ad perficiendum Iuris Ca-
nonici studium, Geometriæ, Perspectiuæ non
ignauam impendit operam, vtilia didicit, vt
in statu suo quem elegerat Sacerdotij vsui se
Capituli Crac. Coadiutor Patruī factus, ac-
comodaret. Alta suâ indole pulcherrimis or-
nata dotibus, traxerat in sui amorem Illustris-
simum & Reuerendiss. Ducem CZARTORY-
SKI Episcopum illo tempore Posnanien: ad
præsens verò Vladislauien: cuius lateri adhæ-
rendo, spiritualibus exercitijs seriò incubuit,
vitam B. Philippi Nerei ex Italico idiomate in
Polo-

Polonicum mira suauitate vertit, ibidemque
ceu in Palæstra omnis Virtutis ac Pietatis quo-
ad animam insigniter profecit. Surgenti ad
altiora animo, præbuit se occasio transeundi
ad Aulam Regiam. Suscepit grato animo pa-
trocinium Illustrissimi & Reuerendissimi
Domini ANDRÆ TRZEBICKI protunc
Vice-Cancellarij, post supremi Cancellarij
Episcopi Præmislien: moderni Cracouien:
Ducis Seueriæ (quem Deus seruet nobis diu
incolumem) hunc non modò Patronum, sed
Benefactorem per aliquot annos expertus est
singularem. Tum demum celebrem permul-
ta experimenta acquisiuit prudentiam, vbi
totius Reipublicæ negotia pertractantur, con-
silia, transactiones cum diuersis Gentibus ex-
pediuntur, Iudicia ex vniuersis Regni Ciuita-
tibus & prouincijs, quorum ille inter præci-
puos Assessor fuit, celebrantur. Hæc erant
iuuentutis suæ exercitia hæc oblectamenta.
Quis putas, quantum illud amœnum ac so-
lers ingenium profecerit? quantus vir euasis-

set consilij, si per benigna fata supernixisset.
Tribuit hanc ipsi adorem inclytū Capitulum Cracouien: quomodo res difficillimas
facili negotio resoluerit, quomodo obuian-
dum incommodis prouidē consuluit. Com-
mendant eius dexteritatem tot peracta nego-
tia, commendant Commisiones, ipsum Re-
gni Tribunal Lublinen: cum functionem De-
putati obiret, in danda sententia palmam
ipsi tribuit, ubi pro honore Capituli glorio-
sus stetit. Ad Conuentum Prossouicien:
prouinciam Nuncij cum nouissimē suscepis-
set, inuisa fata viam præcluserunt, vi mor-
bi immissa quæ illum suppressit. Nec pote-
rat Fati immanitas maiorem inferre acerbita-
tem Perillustri Capitulo, quam cum vota &
expectationem illius de Cōfratris vita diutur-
niori elusit, cuius operâ ad Actus publicos
frequenter utebatur. Comitatem eius, cando-
rem, humanitatem, liberalitatem, temperan-
tiam, pietatem, quis satis luculenta oratione
explicauerit? His virtutibus ille floruit, his pe-
ctora

ætora hominum demulſit, his, verbis dicam,
triumphauit. Candorem eius optimè refert
arbor illa in noua Hispania, ex qua ramo ex-
ciſo lac effluit dulciſſimum. Quis non noue-
rat, è pectore ipſius cuius aperto lacteum
candorem ſemper emanuiſſe, per quem in-
gentem ſibi fauorem conciliauerat animos
deuinciebat. Comitatem morum cum hu-
manitate coniunctam habuit: has ille virtu-
tes quæ maxime Viros illuſtres decent expro-
feſſo coluit. In vmbriſis inſula, tradit Que-
tanus Hiſtoricus, nullum prorsus aquæ genus
exiſtere, cum nec fluuij nec ſcaturigines pu-
teue vlli ſint, neque ibi vnquam pluere ſicut
in Ægypto: at Dei beneficio arbor talis repe-
titur, quæ exūdāt plurimo quaſi rore tū à ſtipi-
te tū à ramis ac folijs non aliter atq; ſi nebula in
aquas ſolueretur. Arbor fructifera inſignis
iſtius Familiæ, hanc habet gloriam à primordi-
is ſuis, quod ſit veluti fons perenni lymphæ
ſcaturiens, in plures diſfuſa riuulos ex qui-
bus incredibilis humanitas atque beneficentia
proma-

promanat in omnes quos virtus commendat.
Fuit toto vitæ curriculo humanissimus no-
ster ille Patronus, vt vbi pedem fixisset, no-
uum vbiq̃ue theatrum laudis ex humani-
tate quæsiuit. Laudant humanitatem eius
homines egregij, reprehendunt parci & sordi-
di; tabescunt hi & esuriunt, inhiantes accu-
mulandis nullius frugis diuitijs, quorum peribit
memoria cum sonitu; ille verò viuit in ani-
mis hominum, viuetq̃ue in pectoribus ami-
corum. Laudant & extollunt liberalitatem
Religiosi, opes & egeni munificentiam, qui-
bus largas erogabat eleemosynas. Ipsi inopes
& subditi satis de amisso benefactore dolere
non possunt: his etenim in laboribus & censi-
bus paternè indulgebat. Hoc fortasse inculca-
bat, quòd exactionibus rigidis, veluti sectione
venæ & sanguinis emissionem subditi consu-
muntur & deficiunt. Temperantiam quæ est
pulcherrima virtutum, ore probo, animo ve-
recundo explicabat. Hanc in dictis & factis
veluti regulam certam diligenter obseruauit
per

per hanc cupiditatibus restitit, per hanc Rex
suorum affectuum fuit, per hanc honesti per-
uicax, cultu modicus sermone cautus extitit:
cum benè nouerit, nihil tam cognatum sapi-
entiae quàm locis & temporibus sermones a-
ptare. Pietatem quæ est vitæ Sacerdotalis lu-
men, non superficietenus ostentabat, sed in
præcordijs altissimè fouebat. Quid prodest,
esse specie probum, animo inuerecundum
tūdere pectus corā hominibꝫ, & struere proxi-
mo in corde insidias Nihil valet talis pietas, quā
reprobat conscientia, & commendat vulgi o-
pinio, estq; summa infelicitas, præclaram a-
pud homines habere existimationem & De-
um offensum in corde. Hanc ille Hypocrisin
quam ipse Christus odio habet cum præmo-
net, vt attendamus à falsis Prophetis, longè fu-
giebat; cum esset animo purus, corde sincerus.
Satis est respondisse vocationi suæ, quam vt o-
culum delicatissimum in corpore humano
membrum, sedula curâ custodiebat; cum sci-
ret vigilare semper diuinum oculum conji-

C

uereq;

uereq; dum illum homines censent dormire.
Non opus est trahere in partem sinistram honesta eius conuiuia, quæ per interualla temporum accidebant; hæc enim exercitia erant incredibilis eius hospitalitatis, quam ipse Christus exemplo vitæ suæ docuit: ille cum esset pro candore niueo, verbo absit inuidia, bonorum amicorum beneficium Sydus, nefas esse duxit, subtrahere se ipsis dum illum spontè cōuenirent. Doceat me improbus Censor, quomodo ex nullius frui homine, nobilitas intelligi potest? qui potius naturā bruti habet quàm hominis, dum se hominib; non communicat. Non aufert Sacerdotium hilaritatē ab homine, per quam suaues amicitia contrahuntur, modò cum moderamine inculpatæ vitæ trāsfigatur. Sed quæ cum iniquo vexatore ratio? cui vitæ probæ laudatio, vt Scarabæo rosa morse est. Nonne spectauimus piè defuncti Sacerdotis, cum Religiosis Viris & cum domesticis Sacerdotibus vitæ consuetudinem, frequentem tremendi Sacrificij celebrationem, in absoluen-

soluendis precibus attentionem, imitandam
in Ecclesia Dei deuotionem, in promouendo
cultu diuino ardorem, aliaq; pietatis specimina
quis sufficienter enarrare potest: aut arcanam
ipsi cum Deo mentem indagare? Expediebat
multa spiritus feruentis exercitia, vtpotè mor-
tificationes varias in pænitiæ remedium,
sed in conclauis, ne vanæ ostentationis defectu
notaretur. Ieiuniorum frequentiam, Quadra-
gesimæ rigidam obseruantiam in eo laudaui-
mus, qui hoc tempore salutis & sub Aduen-
tum Christi vsu vini abstinuit. SSmi Rosarij,
Scapularis, S. Francisci & aliarum Confrater-
nitatum officia quibus nomen dederat, obser-
uanter habuit. Mors sola fatetur, quæ & qua-
lis vitæ probitas fuerit, quæ conscientia securi-
tas, dum mortem quasi natalem diem lætus
expectauit, dum suauia colloquia cum Perill.
& Rndis. D. Suffraganeo & Perill. DD Ca-
nonicis Confratribus suis supremo die, sine
vlla perturbatione animi habuerit. Sacram Sy-
naxin cum summa veneratione receperit, actus

amoris diuini benè contritus elicuerit. Effecit
hoc peculiaris Deiparæ Virginis cultus, quā vitæ
suæ Cynosuram elegerat, hanc suprema vitæ
horâ Fauentissimā Patronam expertus; quan-
do præuia dispositione eiusmodi, vespere bre-
uissimæ moræ agonem blando mortis somno
finiuit. O verè ars artium scientia scientiarū!
sic mori non mori est, sed nouo nouæ lucis
oriri mundo; sic mori, non est perdere lucem
sed securiorem fortiri. Amplectamur hîc au-
ream D. Anselmi sententiam: qui ad MARIAM
inquit *Supplex accesserit impossibile est ut pereat.*
Perillustis olim D. Canonicus toto vitæ suæ
cursu, fidelissime & ardentè isti Clementissi-
mæ inseruiebat Dominæ, quando singulis an-
nis ad imaginem eius Czestochou. reuerenter
accedebat, vota reddebat; vbi etiam Presbyter
factus ad aram eius primum Sacrificium Mis-
sæ, magna cum solemnitate celebravit. Quam-
obrem spem indubiam concipimus, quòd
hæc Virgo Matrem se illi post recessum à No-
bis monstrauit, errata iuuentutis copiosa
chari-

charitate cooperuit, illumque dulcissimo
Filio à quo repullam sustinere non potest re-
conciliauit. O Mater salutis fac quod opta-
mus, Inuentrix gratiæ præsta quod petimus,
vt is Tuus vilissimus Cliens, quem cum la-
chrymis tumulamus, in illa beatorum sede
æterna fruatur felicitate: quoniam Tu sola
hæc verba protulisti. Qui me inuenerit
inueniet vitam & hauriet salutem
à Domino.

